

นิตยสาร ธรรมะใกล้ตัว

ฉบับที่ ๘๘

ประจำวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

(<http://www.dharmamag.com>)

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว	๓
ธรรมะจากพระผู้รู้	๙
ไดอารี่หมอดู	๑๓
ดั่งตถุณวิสัยหา ฉบับเปิดกรุ	๑๗
ยารักษาใจ	๑๙
ธนาคารความสุข	๒๓
สัพเพหระธรรม	๒๖
นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ	๒๘
คณะทำงาน	๓๕

จากใจ บ.ก. ไกลตัว

ดังตฤณ

คุณเคยพูดอะไรทำนองนี้ไหม
"เพราะเธอคนเดียว ถึงทำให้ฉันต้องเป็นแบบนี้"
หรือ "เพราะพ่อแม่ที่เดียวที่ทำให้หนูเกิดมา"
(เลยต้องรับผิดชอบทุกสิ่งในชีวิตของหนู
แม้แต่ความอยากได้แฟน อยากได้รถ อยากได้บ้านของหนู)

วิชาหาแพะนั้น ไม่ต้องเรียนก็ได้ครับ
คนเรารู้จักใช้วิชาमारपर्คนี้กันหมดแหละ
เพราะอะไร? เพราะคนเรานั้นเกิดมาด้วยความมีขอบ
ไม่มีใครเกิดมาพร้อมกับความรู้ว่าอะไรเป็นอะไร
ทำไมเราจึงมาถึงจุดที่กำลังมี กำลังเป็นกัน

ผมเคยรู้จักลูกสาวคนงาน
ที่หนีตามแฟนไปอยู่ต่างจังหวัดหลายปี
ไม่เคยส่งข่าวคราวให้พ่อแม่
อย่าว่าแต่จะส่งเงินมาช่วยเลี้ยงดู
ปล่อยให้พ่อแม่ซึ่งแก่ตัวลงทุกวัน
ทำงานหาเงินแบบกรรมกรอยู่
โดยไม่เหลียวแลดูคำดูดีใดๆทั้งสิ้น

แต่วันดีคืนดี เธอเลิกกับแฟนที่ไหนไม่ทราบ
หอบลูกตัวเล็กที่ยังไม่รู้ความ
ไม่รู้ประสาใดๆติดมือกลับมาด้วย
แรกๆก็หางานทำ ตระเวนเป็นแม่บ้านบ้าง
ช่วยพ่อแม่เล็กๆน้อยๆบ้าง
แต่ต่อมาเริ่มงดการช่วยเหลือเล็กๆน้อยๆ
แล้วก็เริ่มปรากฏฉายาพร้อยขึ้นเรื่อยๆ
ทำงานที่ไหนขโมยเงินเขาที่นั่น

อาศัยประสบการณ์ว่าเจ้านายส่วนใหญ่ใจดี
ไม่อยากเอาเรื่องเอาราวขึ้นติดคุก
ที่เจอมาหนักสุดก็ไล่ออก ดำประจาน ทำนองนั้น

พ่อแม่ก็หัวอกแทบสลาย
ทำงานหน้าเรื่องผู้ชายไม่พอ
ยังเล่นเอาเครดิตตัวเองปนปี
ไปที่ไหนใครก็บอกว่าไม่ต้องมาแล้ว
สงสัยไว้ก่อนว่าเป็นโจรกันทั้งตระกูล

หมดเด็ดยุคสุดท้ายที่เธอคุยพ่อแม่ไว้
คือจากไปมีแฟนใหม่อีกครั้ง
ทิ้งลูกน้อยไว้กับพ่อแม่แก่ๆ
โดยไม่สนใจ ไม่รู้สิกรู้สาผิดชอบชั่วดีใดๆ
และอันเนื่องจากผมต้องเห็นหน้าพ่อแม่ของเธอบ่อยๆ
เนื่องจากเป็นลูกจ้างชั่วคราวของผมด้วย
จึงทราบว่ไปหน้าของคนแก่ที่อกใหม่ไส้ขม
เกลียดตรอมใจตายไม่ต่างจากคนเกลียดน้ำมันเป็นยังงี้

ผมได้แต่ให้คำแนะนำว่าต้องจำไว้แม่นๆนะ
ผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่ลูกเราแล้ว
คนเราไม่อาจเกิดเอง ต้องมีพ่อแม่
แต่คนเราไม่จำเป็นต้องมีลูก
โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าคนที่ออกจากท้องของเรา
เขาจำไม่ได้ว่าเราเป็นใคร
เราเคยทำอะไรให้เขามา

ผมมาตริกันกับตัวเองเจียบๆ
ว่าเหตุอะไรคนเราจึงใจดำได้ขนาดนั้น
คำตอบเหมือนตื้นนิดเดียว
แต่ก็เป็นความจริงที่สุด
นั่นคือคนเราไม่ได้รับการสั่งสอนไว้ก่อน

ว่าตนมีกรรมเป็นแดนเกิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์
ใครทำกรรมอันใดไว้
จักต้องเป็นทายาทรับผลกรรมของตนนั้น
ประดุจพ่อครัวปรุงอาหารให้ตนเองกิน

เมื่อไม่รู้รู้อย่างนี้ตั้งแต่เริ่มรู้ความ
กิเลสและหุนตาที่คับแคบเยี่ยงมนุษย์ธรรมดา
ก็จะพาให้เข้าใจไปว่าพ่อแม่เป็นต้นเหตุทั้งหมด
ไม่ว่าเราจะลำบากหรือสบาย
พวกท่านจำเป็นต้องรับผิดชอบทุกอย่าง
และเมื่อพ้นอกพ่อแม่ออกมานอกบ้าน
เราได้รับความพอใจหรือไม่พอใจอย่างไร
ก็เป็นความผิดของชาวโลกทั้งสิ้น
ตัวเราถูกกระทำอยู่ฝ่ายเดียว
มองไม่เห็นเลยว่าจะต้องรับผิดชอบกับอะไร

ชาวพุทธเรา จะเชื่อหรือไม่เชื่อ
อย่างไรก็สอนลูกหลานตามพระพุทธรเจ้าไว้แต่เนิ่นๆเถอะครับ
เด็กสมัยนี้ดูๆหน้าตาแล้วยังเหมือนมนุษย์ธรรมดาก็จริง
แต่พฤติกรรมไม่ค่อยเหมือนคนสักเท่าไรแล้ว
เหมือนจะทำตัวเป็นนักหาแพะกันหมดทั้งโลกก็ไม่ปาน

ชาวพุทธเราสอนไว้ไม่ให้แก่นักหาแพะ
ทุกคนเป็นแพะรับบาปและแพะรับบุญ
ที่ตัวเองสร้างทำเอาไว้ทั้งสิ้น
ป่วยการหาแพะตัวอื่นมารับแทน

คนที่พอมีปัญญาได้นั้น
ใช้ชีวิตมาถึงจุดหนึ่ง
จะต้องการหาหลักยึดเพื่อใช้ชีวิตให้ดี ให้ชุ่มชื่นใจ
จะด้วยคำคนรอบข้าง
จะด้วยถ้อยคำในหนังสือ

หรือจะด้วยคำสอนของพระสงฆ์องค์เจ้าใด ๆ
แค่คำใดคำหนึ่ง ที่โดนใจ
ก็อาจกลายเป็นหลักใจในการคิด พูด ทำ
ให้ตัวเองได้ดี ด้วยการรู้จักมีใจช่วยคนอื่นบ้าง

แต่คนที่พร้อมจะเขลาจนหมดแสงปัญญาแบบมนุษย์นั้น
วันๆไม่มีอะไรมากไปกว่าคิดถึงตัวเอง
พูดเพื่อตัวเอง ทำเพื่อตัวเอง
ถ้าเราผู้เป็นพ่อแม่ไม่สอนสั่งเขาตั้งแต่ยังเล็ก
ให้รู้จักคิด พูด ทำเพื่อคนอื่นบ้าง
ในที่สุดเติบโตใหญ่ขึ้นเขาอาจให้บทเรียนที่เจ็บแสบ
ตอบแทนคุณด้วยการทำตัวเป็นโทษอย่างหาที่เปรียบมิได้
นั่นก็เป็นสิ่งที่หาแพะอื่นมารับบาปแทนเราไม่ได้เช่นกัน

ดั่งตฤณ

กุมภาพันธ์ ๕๓

.....

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ

หนุ่มช่างไวและสาวขี้นกทั้งหลาย

ต้องไม่พลาดคอลัมน์ "ดั่งตฤณวิเสชา ฉบับเปิดกรุ" ค่ะ

ฉบับนี้ "คุณดั่งตฤณ" มีคำแนะนำดีๆ สำหรับพวกคุณโดยเฉพาะ

ในตอน "อุบายแก้ความโกรธและความพยายา" ค่ะ ^_^

และเนื่องจากยังอยู่ในบรรยากาศของเดือนแห่งความรัก

คอลัมน์ "ไดอารี่หมอดู" ฉบับนี้

"หมอผี" มีอุทาหรณ์สำหรับคนมีรัก(ที่ไม่รู้จักพอ) มาแบ่งปันคุณผู้อ่านกันค่ะ

เรื่องราวจะเป็นอย่างไร ติดตามได้ในฉบับเลยคะ

มาถึงตอนจบกันแล้วนะคะ

สำหรับ "เรื่องสั้นอิงธรรมะ" จากพี่ปากกา "คุณชลนิล"

"คืน 'หนาว' ของสาวสวย" (^ ^,*)

สาวสวยของเราจะกลับถึงบ้านโดยสวัสดิภาพหรือไม่?

และคนขับแท็กซี่รูปหล่อ แท้จริงแล้วคือใครกันแน่?

ข้อสงสัยทั้งหมด กำลังจะได้รับการเฉลยแล้วในฉบับนี้ค่ะ

ครูบาอาจารย์เคยกล่าวไว้ว่า

ความ "สำออย" เป็นอีกหนึ่งสิ่งที่ขัดขวางการเจริญสติ (-/-)

อ่านเรื่องเล่าจากประสบการณ์ตรงของ "คุณกล่องไม้"

ที่คอลัมน์ "สัพเพเหระธรรม" แล้ว

ลองมาสำรวจตัวเองกันดูนะคะ ว่าเรากำลังแอบเข้าข้างกิเลส

ด้วยการสำออยเกินไปหรือเปล่า?

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

ข่าวดีสำหรับหลายท่านที่พลาดโอกาส

ในการฟังบรรยายสดของคุณดังตฤณค่ะ

ขณะนี้ วีดีโอเทปการบรรยายและการให้สัมภาษณ์ของคุณดังตฤณ

ได้ถูกรวบรวมไว้แล้วที่เว็บไซต์ dungtrin.com

สามารถเลือกชมและฟังได้ตามลิงค์นี้จะ ^_^

http://www.dungtrin.com/index.php?option=com_seyret&Itemid=284

ธรรมะจากพระผู้รู้

สันตินันท์ (พระปราโมทย์ ปาโมชโช ในปัจจุบัน)

ถาม- เมื่อปฏิบัติจนรู้เท่าทันความจริงแล้วว่ากายและจิตไม่ใช่เรา แล้วจะเป็นอย่างไรต่อไปคะ

เฝ้ารู้อยู่อย่างนี้เรื่อย ๆ พอมันไม่มีเราขึ้นมาจริง ๆ ความทุกข์มันอยู่ที่ไหน

ความทุกข์มีอยู่ เพราะขันธยังมีอยู่ ตัวขันธนั้นแหละคือตัวทุกข์

ขันธเป็นตัวทุกข์นะ ไม่ใช่ขันธเป็นตัวสุข

ไม่ใช่ว่าภาวนาแล้ววันหนึ่งขันธกลายเป็นตัวสุขขึ้นมาได้ ยังไงก็เป็นตัวทุกข์

เพราะขันธมันไม่เที่ยง มันถูกบีบคั้นอยู่ตลอดเวลา

มันบังคับไม่ได้ ไม่อยู่ในอำนาจ ยังไงก็เป็นทุกข์

แต่ถ้าเมื่อใจยอมรับความจริง ว่าขันธมันเป็นทุกข์นะ

ทุกอย่างที่ปรากฏขึ้นที่ขันธก็อยู่ชั่วคราว ตัวขันธเองก็อยู่ชั่วคราว

การที่เห็นว่าทุกอย่างเป็นของชั่วคราวเฉย เรียกว่าเรารู้ทันความจริงละ

เมื่อจิตรู้ทันความจริง เวลาความจริงมาปรากฏให้จิตยอมรับความจริงได้

จิตก็ไม่ทุกข์ ที่จิตทุกข์เพราะจิตยอมรับความจริงไม่ได้

เช่น ร่างกายมันจะแก่ จิตยอมรับความจริงได้ ของธรรมดา มันของชั่วคราว

พอใจยอมรับความจริงได้ ใจมันก็ไม่ทุกข์

มันจะเจ็บมันจะตาย จิตใจเราจะพลัดพรากจากสิ่งที่รัก เจอสิ่งที่ไม่รัก

เรายอมรับความจริงได้ ว่าทุกอย่างชั่วคราว สุขทุกข์ดีชั่ว ของชั่วคราวทั้งหมด

เมื่อใจยอมรับความจริงได้ อะไรเกิดขึ้นนะ ใจไม่ตื่น

ใจหมดความปรุงแต่ง ไม่ตื่นต่อ รู้แล้วจบลงที่รู้อย่างแท้จริง

พอใจรู้ทุกอย่าง อย่างที่เค้าเป็นนะ แล้วใจไม่ปรุงแต่งต่อเนี่ย

ถึงจุดหนึ่งสติปัญญาแก่กล้าพอ มันจะเกิดอริยมรรคขึ้นมา

ตอนเกิดอริยมรรคขึ้นมา จิตมันจะไปเห็น

สภาวะธรรมชนิดหนึ่งซึ่งพ้นจากความปรุงแต่ง

ตอนนี้พวกเขายังเห็นสภาวะที่พ้นความปรุงแต่งไม่ได้ เพราะจิตเรายังปรุงแต่งอยู่

ที่จิตปรุงแต่งอยู่เพราะยังไม่รู้ความจริงของขันธ

ยังไม่เห็นหรอกว่า ขันธห้าไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ยังยอมรับไม่ได้

เวลาเห็นก็เห็นนิด ๆ หน่อย ๆ แต่ยังไม่ยอมรับความจริงไม่ได้

ใจลึก ๆ มันก็ยังอยากให้ร่างกายนี้แข็งแรงตลอดกาล เป็นหนุ่มเป็นสาวตลอดกาล

ยอมรับไม่ได้ที่จะไม่สมหวัง อยากให้มันสมหวัง อยากให้มันมีความสุข
อยากให้มันบรรลุมรรคผล นิพพาน มันอดอยากไม่ได้
จิตใจที่เรายังมีความอยากอยู่เนี่ย มันดิ้นรนไม่เลิก
ความอยากก็คือตัณหา มาผลักดันให้ใจนี้ดิ้นรน
การดิ้นรนของจิตเรียกว่าภพ มีตัณหาเป็นผู้สร้างภพ
จิตทำงานอยู่ตลอดเวลา ก็ไม่สามารถเห็นนิพพานที่มันอยู่เหนือภพได้
ต่อเมื่อเราเจริญสติเจริญปัญญาเรียนรู้กาย เรียนรู้ใจของตัวเองมากเข้า มากเข้า
วันหนึ่ง มันไม่ยึดถือในกายในใจนะ มันก็พ้นความปรุงแต่งไป
ใจก็ไปสัมผัสพระนิพพาน

นิพพานมีจริง ๆ นิพพานเป็นความสุข
นิพพานไม่มีกิเลสนะ นิพพานไม่มีขันธ์ แต่นิพพานมีอยู่ ไม่ใช่ไม่มีอะไรเลย
หลังจากนั้นพอเราภาวนามาถึงตรงนี้เนี่ย เรายังเห็นนะขันธ์ก็ยังเป็นทุกข์อยู่
ความทุกข์มีอยู่แต่ไม่มีเจ้าของ ความทุกข์มีอยู่แต่ไม่มีผู้เป็นทุกข์
ค่อย ๆ ฝึก เราจะเห็นสภาวะธรรมทั้งหลายค่อย ๆ เคลื่อนไหว
เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่มีเจ้าของหรอกนะ
พอไม่มีตัวเราซะอย่างเดียว โลกทั้งโลกไม่มีเจ้าของ
แล้วเราค่อยฝึกเอา ไม่ได้ยากเท่าที่คิดหรอก

ถาม - อยากให้หลวงพ่อบรรยายเรื่องสัมมาสมาธิและวิจยสมาธิด้วยค่ะ

สมณะมีมาก่อนพระพุทธเจ้า
พระพุทธเจ้าท่านก็ยอมรับสมณะ เอามาใช้ประโยชน์
สมณะเป็นการฝึกจิตฝึกใจให้สงบ
ให้ตั้งมั่น เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานขึ้นมา
ต้องรู้นะ วัตถุประสงค์ของสมณะ ไม่ใช่แค่สงบ
ถ้าทำสมณะมุ่งเอาแค่ความสงบของจิตใจอย่างเดียว
แค่เอาความสุขของจิตใจอย่างเดียวเนี่ย
ไม่เอื้อต่อการก้าวไปสู่การเจริญวิปัสสนา
ที่จะไปเห็นความจริงของกายของใจได้

สมถะมันมีอยู่สองพวก พวกหนึ่งทำสมถะแล้วเป็นมิจฉาสมาธิ
จิตสงบเหมือนกันนะ แต่ว่าประกอบด้วยโมหะ ประกอบด้วยความหลง
ประกอบด้วยโลภะ ประกอบด้วยราคะ
มีความเพลิดเพลिनยินดีพอใจในความสุขสงบที่เกิดขึ้น
ความสงบชนิดนี้ สมถะชนิดนี้ไม่เป็นไปเพื่อวิปัสสนา
เป็นสมาธิที่มันมีอยู่ทั่วๆ ไป เช่น เราไปหัดนั่งสมาธิ
นั่งแล้วก็เคลิ้มๆ สงบนะ หมดเวลาแล้วก็มีความสุข
คล้ายๆ หลับมาเต็มอิ่ม ตื่นขึ้นมามีความสุข
ใจก็ยังเยิ้มๆ เคลิ้มๆ ตัดความสุขของสมาธิออกมา
สมาธิชนิดนี้ใช้ไม่ได้

มันมีสมาธิอีกชนิดหนึ่งคือ สมาธิที่ประกอบด้วยสติ
อย่างเราหายใจไปนะ หายใจออก หายใจเข้านะ รู้สึกตัวไป
เห็นร่างกายมันหายใจไปเรื่อย หายใจไปรู้สึกตัวไป หายใจไปรู้สึกตัวไป
ไม่ให้ขาดสติ ไม่ให้เคลิ้มนะ ไม่ให้ขาดสติ
หายใจแล้วรู้สึก หายใจแล้วรู้สึก ค่อยๆ ดู ค่อยๆ สังเกตไป
ตัวที่หายใจอยู่นี้ ร่างกายมันหายใจ มันเป็นเรื่องที่จิตไปรู้เข้า
ค่อยๆ ฝึกไปเรื่อย ๆ นะ หายใจไปนาน สังเกตร่างกายเป็นของถูกรู้
ร่างกายมันหายใจเป็นของถูกรู้ จิตเป็นคนรู้ร่างกายที่หายใจ
เฉยๆ ฝึกไป ฝึกไป จิตมันจะตั้งมั่นขึ้นมา เป็นผู้รู้ผู้ดู
พอจิตมันตั้งมั่นขึ้นมาเป็นผู้รู้ผู้ดู
มันไม่ใช่ผู้คิด ผู้นึก ผู้ปรุง ผู้แต่ง ผู้หลง แต่เป็นผู้ดูจริงๆ
มันเป็นผู้ดูแล้วเฉยๆ ต่อไปนี้เราไม่ได้ประคองจิตให้มันอยู่กับผู้รู้ผู้ดู
มีสติตามรู้การเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงของกายของใจเรื่อยไป
เราก็เจริญปัญญา เห็นความจริงว่ากายนี้ใจนี้ไม่เที่ยง
เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา อันนี้เจริญปัญญาได้

พวกเราต้องระมัดระวังนะ ในการทำสมาธิ
ต้องเป็นสมาธิที่ประกอบไปด้วยสติ อย่าขาดสติ
สมาธิที่เป็นอกุศลมีอยู่ สมาธิไม่ใช่ไปเกิดกับจิตที่เป็นกุศลเสมอไป
ไม่เหมือนสตินะ สติจะเกิดร่วม กับจิตที่เป็นกุศลเท่านั้น
แต่สมาธินี้เกิดกับจิตอกุศลก็ได้

เพราะฉะนั้นเวลาที่ใจสงบแล้วประกอบไปด้วยโมหะ ลมเนื้อลมหิต
เป็นไปได้มัยที่จะสงบแล้วลมหิต เป็นได้มากเลย
นั่งสมาธิแล้วก็เคล็ดลมหิตไปแบบนี้เนี่ย นั่งแล้วใจออกนอกเนี่ย
เห็นแสงสว่าง เห็นเทวดา เห็นผีนี่ออกนอกไป
สมาธิชนิดนี้ไม่สามารถทำให้เรากลับมารู้จิต ที่เป็นผู้รู้ผู้ดูได้

*****

ไต่อารีหมอดู

หมอฟีร์

กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

สวัสดีค่ะทุกคนที่อ่านไต่อารีหมอดู

เดือนกุมภาพันธ์เป็นเดือนแห่งความรัก ดังนั้นอาทิตย์ที่ผ่านมามักเจอเหตุการณ์ซ้ำ ๆ กันคือ เรื่องความรักนี้แหละค่ะ แต่เป็นความรักที่เป็นไปในทางเป็นทุกข์มากกว่าเป็นสุข นอกจากนั้นยังได้ของแถมคือ วิวากรรม ซึ่งเกิดจากการทำไปโดยความไม่รู้ตัว ซึ่งตอนกระทำการไม่มีใครสามารถล่วงรู้ได้ว่า ธรรมชาติการให้ผลของกรรมนี้น่าสะพรึงกลัวที่สุด และคุณไม่มีสิทธิ์อ้างว่าผมไม่รู้ เหมือนหลักกฎหมายที่มนุษย์นำมาบัญญัติไว้คล้าย ๆ กันคือ คุณไม่มีสิทธิ์อ้างว่าไม่รู้กฎหมาย

ธรรมชาติของกรรมเมื่อกระทำลงไปย่อมต้องใช้หนี้กรรมที่ทำไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อาจจะบรรเทาลงได้บ้างเมื่อมีจิตสำนึกผิดในสิ่งที่ทำลงไป หรือคิดหาทางทำความดีชดเชยหนี้วิบาก ทำให้ทุกข์อาจสั้นลงได้

สิ่งที่เจอซ้ำ ๆ กันคือ ถูกแฟนนอกใจไปมีคนอื่น บางคนถึงขั้นแต่งงานกันแล้วก็มี ในกรณีที่ยังไม่ได้แต่งงานแล้วคบกันเป็นแฟน หรือออกหน้าทางสังคมให้เพื่อนรับรู้ ให้ที่บ้านรับทราบที่กำลังคบหาอยู่ก็ถือว่าเป็นแฟนกันแล้ว กรณีเหล่านี้ ถ้าใครคนอื่นเข้ามาทดสอบจิตใจ แล้วอีกฝ่ายหนึ่งบั่นใจไปคบหาด้วย เลือกที่จะทำร้ายคนที่คบกันอยู่นี้ ก็ถือว่าทำบาปกับแฟนตัวเองแล้ว

ความเป็นจริงคือเมื่อเรามีแฟน แล้วมีใครอื่นเข้ามาในขณะนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นคู่แ้ว เข้ามาล่อใจให้ทำบาปกับคนที่คบอยู่ เช่นผู้ชายคนหนึ่ง อายุประมาณสามสิบต้น ๆ พอคำนวณดวงเสร็จแล้ว พบว่าตกราศีครอบดวง ซึ่งสิ่งที่ต้องระวังมากที่สุดคือ รักซ้อน รักสามเส้า ระวังจะมีมือที่สามเข้ามาล่อใจให้ทำบาป

ผู้ชายคนนี้ค่อนข้างหน้าตาดี มีเสน่ห์กับสาว ๆ แถมหน้าที่การงานยังมั่นคง ฐานะการเงินดีมาก ชอบทำบุญ ครอบครัวย่อเยื้อ พบว่าเขาไปว่าปัญหาของปีนี้เป็นเรื่องความรัก เขารีบบอกออกมาเลยล่ะว่า ตอนนี้อยู่กำลังทุกข์ใจเรื่องนี้จริง ๆ

ช่วงนี้มีผู้หญิงคนหนึ่งเข้ามาในชีวิต ไม่รู้จะเลือกใครดี พี่เขาเล่าว่าคบกับแฟนคนเก่ามาห้าปี เริ่มทะเลาะกันบ่อยขึ้น ซึ่งมองเข้าไปในปัญหา พบว่าไม่ได้ทะเลาะเพราะมีปัญหาตัวเอง แต่ทะเลาะกันเพราะผู้ชายทำตัวไม่เหมือนเดิม มีใจออกห่างจากผู้หญิง ความรักที่มีให้ผู้หญิงคนนี้น้อยลง ทำให้เขาทำอะไรก็ดูไม่น่ารักไปหมด บอกพี่เขาไปว่าปัญหามันมีลักษณะแบบนี้ พี่เขาเริ่มยอมรับว่า เมื่อคนเก่าเขามีใจให้คนอื่น

บอกพี่เขาไปว่า ความเป็นจริงเวลาที่เรามีแฟนอยู่ คนที่เข้ามาใหม่มักจะเป็นคู่กรรมคู่เวรมากกว่าคู่บุญบารมี เหมือนในหนังสือรักแท้มีจริงที่พี่ดังตฤณเขียนไว้ในหัวข้อที่ว่า “เลือกคนที่ใช่” ในบทความเขียนไว้ประมาณว่า

“คนที่ใช่ต้องต้องเจอกันในเวลาที่มีสิทธิ์ เวลาที่ไม่มีสิทธิ์ต่อให้เคยครองคู่กันมาเป็นล้านชาติ ถ้าชาตินี้เขาพลัดไปมีคู่ซะแล้ว ยังไงก็ไม่ใช่”

และอีกวรรคหนึ่งประมาณว่า

“แค่เริ่มต้นคบกันก็ทำบาปร่วมกัน ผลของบาปจะทำให้เราเลิกกันเอง อย่างนี้จะถือเป็นผู้ใดอย่างไร ยิ่งถ้าอีกฝ่ายหนึ่งรู้ว่าเรามีแฟน ยังคิดจะแย่งไปอีก ยิ่งเป็นคู่เวรหนักไปใหญ่”

อีกอันหนึ่งที่พี่ดังตฤณเขียนไว้ว่า

“แฟนชาวบ้านอย่ามองที่หน้า อยากให้หายบ้าให้จ้องที่เท้า ให้เห็นว่ากำลังไถต่ำลงไปแล้วนะ”

บอกข้อคิดเหล่านี้ให้พี่เขาฟังทั้งหมดนี้แหละค่ะ แล้วก็ถามพี่เขาว่า ผู้หญิงคนใหม่รู้มีย่ามีแฟนอยู่แล้ว เขาบอกว่าผู้หญิงรู้และบอกว่าจะแย่งมาได้ อย่างนี้น่ากลัวแน่นอนเลยละค่ะ คู่เวรส่วนใหญ่ หนึ่งระวังเจ้าชู้ สองระวังอารมณ์ร้าย สามระวังทำให้ทรัพย์สินวิบัติ คนส่วนใหญ่ที่มีชู้หรือนอกใจกัน จะพบเจอคู่เวรประมาณสามเรื่องนี้เป็นขั้นต้น บางคนอาจถึงขั้นฆ่าตัวตาย บางคนเจ้าชู้มากเพราะเริ่มต้นก็ทำบาปร่วมกัน ผลของบาปย่อมส่งมือที่สามมาทดสอบใจทั้งสองฝ่ายเรื่อย ๆ อยู่ที่ยึดใจใครจะแข็งแกร่งกว่ากัน

นอกจากนี้ยังรู้สึกได้ว่าผู้หญิงคนใหม่เจ้าชู้แน่นอน เลยขอให้เขาเอาดวงผู้หญิงมาดู พอคำนวณออกมาเสร็จความรักมรณะ มีเหตุล่อใจให้ทำบาปผิดศีลข้ออกาเมฯ ได้ง่าย ๆ ดวงเจ้าชู้ มีเสน่ห์ทางเพศกับผู้ชาย ดวงญาติวินาศ ไม่เอาคนในครอบครัว บอกเขาว่าขอดูหน้าหน่อยได้มั๊ยคะ โอ้โฮ สวยมาก แต่สวยในลักษณะเจ้าชู้จริง ๆ เขาบอกว่าแฟนคนที่คบอยู่ไม่ค่อยสวย เลยบอกว่าจะดูดวงแฟนคนปัจจุบันให้ คำนวณออกมาเป็นดวงแม่บ้าน ดูแลลูก ดูแลญาติพี่น้อง ชอบทำบุญทำทาน เลยบอกว่าขอดูรูปหน่อย พอเขาเอาออกมาให้ดู สวยมาก แต่สวยในทางเรียบริ่อย ไม่มีความเซ็กซี่เหมือนนางเอกในละคร ส่วนคนที่เข้ามาใหม่ ดูสวยแบบนางร้าย คนใหม่ดูเหมาะกับการคบชั่วคราวครั้งชั่วคราวมากกว่าแต่งงานเป็นภรรยาด้วยซ้ำ นี่แหละค่ะที่เรียกว่ากรรมเริ่มบังตา แต่ยังมีบุญที่ยังไม่พลัดเกินเลยกับคนใหม่ ยังกัน ๆ ตัวเองไว้ได้ตลอด

ความจริงธรรมชาติกรรมที่ล่อใจให้ทำบาป จะทำให้จิตใจนึกถึงแต่คนใหม่ในทางพิศواس ตื่นเต้น อยากเจอ รู้สึกคิดถึง เหมือนลอยถึงเขา แอบบอยล์เวลาที่นึกถึง แต่ก็ปนไปกับความรู้สึกผิด เวลานั้นถึงอีกคนหนึ่ง แถมด้วยความรู้สึกแปรปว ๆ ในใจ บางทีจะปนไปกับความอยากเกินเลยทางกาย คนส่วนใหญ่เวลาคนใหม่เข้ามา แถมมีใจให้เขา มักคิดว่าอารมณ์ทั้งหลายเหล่านี้คือความรัก กับคนเก่าไม่รักแล้วและไม่ใช้ความรัก ทั้งที่

อารมณ์เหล่านี้เป็นตัวหลอกเราให้ทำบาป ถ้าเป็นความรักต้องไม่ปนด้วยความรู้สึกผิด และเมื่อนึกถึงแล้วไม่
มีอารมณ์ทางกามปนไปด้วยมาก ๆ แบบนี้ เท่าที่เห็นคนที่เป็นอย่างนี้จะมีอารมณ์ที่ปนไปกับอารมณ์เพศจริง
ๆ นะ คู่บุญไม่ค่อยมีอารมณ์พิศواسทางเพศรุนแรงเท่าไร ส่วนใหญ่คู่เวรจะมีอารมณ์รุนแรง ดังนั้นสรุปได้
ง่ายเลยว่า อารมณ์ที่เป็นแบบนี้ถูกหลอกเต็ม ๆ

ในความเป็นจริง การพบคนใหม่ในเวลาที่ไม่เหมาะสม ถ้าการไปคบคนใหม่ต้องทำร้ายคนที่คบอยู่ แค่นี้เริ่มต้น
คบกันก็ทำบาปร่วมกัน สุดท้ายก็ต้องมีเหตุให้เลิกกัน ถ้าไม่นอกใจกัน ก็ความคิดไม่ตรงกัน ทะเลาะกัน ทำให้
อีกฝ่ายมีปัญหา

ธรรมชาติของบาปทำให้เห็นคนดีเป็นคนไม่ดี คนไม่ดีเป็นคนดีได้ไม่ยาก สังเกตจากชีวิตของคนรอบข้างได้เลย

พอบอกไป พี่เขาก็ตาสว่างขึ้นมาทันตาเห็น บอกว่าที่เบียดเบียนเขาเพราะมีใจให้คนใหม่ และจิตใจก็จดจ่อถึงแต่
คนใหม่เพราะเขามีแรงดึงดูดทางเพศสูงมาก ผมต้องนั่งทะเลาะกับตัวเองว่าโง่หรือเปล่าที่ไม่เอาในสิ่งที่เขาให้
มา ทะเลาะกับความรู้สึกผิดของตัวเอง คิดที่ไรมันก็ทุกข์มาก ๆ เลยบอกพี่เขาไปว่า ถูกแล้วที่เป็นแบบนี้ ยัง
มีบุญช่วยให้เห็นว่าสิ่งไหนมีดี สิ่งไหนสว่างอยู่ ถ้ามีบาปมากคงเห็นสิ่งมืดเป็นแสงสว่างไปแล้ว ถึงแม้จะดูดังใน
สายตาผู้ชายทั้งโลก ดีกว่าเริ่มปล่อยใจเข้าสู่กระแสบาป ใช้ชีวิตในเส้นทางที่ต่ำลง ซึ่งจะทำให้หน้ามืดตามัว
ต่อไป การหักห้ามใจไม่ทำบาปนั้น อาจจะทรมานตอนต้น แต่จะสบายตอนปลายทางถ้าไม่หักห้ามใจ
เห็นแก่ความสุขหยาบ ๆ เฉพาะหน้า ปลายทางจะทุกข์มหันต์

ผู้ชายคนนี้พอเริ่มแยกอะไรออก พี่เขาเริ่มเห็นว่าผู้หญิงคนใหม่น่ากลัว เพราะบอกเธอไปแล้วว่ามีแฟนอยู่
แล้ว ยังคิดจะแย่งเขาไปครอง พี่เขาก็เริ่มสยงขึ้นมา กลับมามองเห็นแฟนตัวเองว่าเป็นคนดีขึ้นมาเลย
แนะนำให้อยู่ห่างจากผู้หญิงคนใหม่ เพราะค่อนข้างมีจริตมารยา มีเสน่ห์ทางเพศสูง สามารถสะกดให้ผู้ชาย
หลงรักคล้อยตามได้ไม่ยาก

ผู้หญิงบางคนมีบุญเก่าติดตัวมามาก สามารถสะกดฝ่ายตรงข้ามให้หลงใหลตามเมื่อคุยด้วย พอไม่คุยผู้ชาย
ก็เริ่มคิดได้ แต่พอได้คุยก็กลายเป็นเหมือนคนต้องมนต์ทันที บอกให้พี่เขาเริ่มต้นทำบุญกับแฟนคนที่คบอยู่
ให้บ่อยขึ้น แค่นั้นก็เห็นแล้วว่าคนที่คบอยู่ไม่ได้มีปัญหาอะไรเลย ทั้งหมดเกิดจากใจพี่เขาเองที่เปลี่ยนไป
ทำให้เป็นข้ออ้างของกิเลสว่าไปกันไม่ได้ ถ้าไปกันไม่ได้จริง ๆ ก็ต้องเลิกกันตั้งแต่ตอนที่ยังไม่มีใครเข้า
มาแล้ว พี่เขาบอกว่าตัดสินใจได้แล้ว จะเริ่มดำเนินชีวิตใหม่ด้วยความมั่นใจ

ผู้หญิงที่มีแฟนอยู่ เจอคนมาจีบตอนที่ไม่มีแฟน บอกตัวเองได้เลยว่าคู่เวรแน่ ๆ ถ้าเป็นคู่บุญทำไมไม่เข้ามาจีบ
ตอนที่โสด มีผู้หญิงคนหนึ่งแต่งงานมีสามีแล้ว แต่มีปัญหาหองระแหงกับสามี พอดีกับที่มีอีกคนหนึ่งเข้ามา
จีบ หลงเข้าใจว่าเป็นคู่แท้ เพราะห่วงใย อบอุ่น น่าจะไปกันได้ดี พอเลิกกับสามีไปคบกับผู้ชายคนนี้ ความชั่ว

ร้ายก็เริ่มปรากฏ ทั้งเจ้าชู้ ติดเพื่อน เลวร้ายจนเกินบรรยาย มีมาสิบรายก็เป็นสิบราย ไม่มีใครที่ไม่เป็นแบบนี้ พอผ่านการเสียใจเพราะกรรมที่ทันตาเห็น ส่วนใหญ่จะเชื่อเรื่องกรรม หันมาทำความดีอย่างจริงจังมากขึ้น

มนุษย์เรามากไม่ค่อยมีใครมาสอนได้ นอกจากกรรมของเราแหละค่ะ ดังนั้นอย่าต้องให้ตัวเองทำบาปด้วยความไม่รู้ อย่าให้อารมณ์พิศواسที่มีมาปิดบังความรู้สึกที่ถูกต้องในศีล พระพุทธเจ้าท่านทรงสอนให้เรามีศีลห้า เพื่อที่จะป้องกันความไม่รู้ว่าจะไรเป็นบาปนี้แหละค่ะ การรักษาศีลห้าได้ครบ ทำให้ชีวิตเราห่างไกลภัยเวรต่าง ๆ ได้ อย่าปล่อยให้อีกเลสมานำหน้าความถูกต้องได้นะคะ

*****

รายการวิทยุออนไลน์ "คุยแคะแกระกรรมกับหมอฟีร์"
ขอเชิญชวนคุณผู้อ่าน แวะไปร่วมฟังหมอฟีร์พูดคุยและคุยแคะแกระกรรม
ในบรรยากาศสบาย ๆ กับตอนใหม่ล่าสุดกันได้ทั้งสองสัปดาห์
ที่ www.goodfamilychannel.com นะคะ

สำหรับฉบับนี้ ของดก่อนนะคะ พบกันใหม่ฉบับหน้าค่ะ

ท่านที่สนใจพูดคุยกับหมอฟีร์ในรายการ
ส่งคำถามมาได้ที่ diarymordo@hotmail.com นะคะ

หรือติดต่อดูดวงกับหมอฟีร์ได้ที่
mor-pee@hotmail.com

๐๘๗-๙๓๔-๗๘๗๑ และ ๐๘๖-๓๐๔-๑๙๒๔
๓๗๙๘/๘๓ หมู่บ้านสรานนท์ ซอยลาดพร้าว ๑๐๑
ถ.ลาดพร้าว แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ
กรุงเทพมหานคร

ดั่งตถุณวิสัชนา ฉบับเปิดกรู

อุบายแก้ความโกรธและความพยายาบท

ถาม - เราจะควบคุมอารมณ์โกรธได้อย่างไรคะ
พยายามหาอุบายในการเมตตาคนที่ทำให้เราเกิดโทสะแล้ว
แต่ก็ไม่ค่อยได้ผลค่ะ

จากที่สังเกตตัวเอง ซึ่งก็เป็นมนุษย์คนหนึ่ง
มีประสบารับสิ่งกระทบกระทั่งเท่ากับคนอื่น
มีจิตวิญญาณที่เปลือกลัวด้วยกิเลสและความไม่รู้เท่ากับคนอื่น
ที่จะไม่เหมือนคนส่วนใหญ่อยู่บ้าง
ก็คือใจที่ปักหลักศรัทธาพระธรรมคำสอนขึ้นใจ
ว่าทุกข์เกิดขึ้นที่ใจ และทุกข์ดับลงที่ใจ
โลกและผู้คนคือเปลือกนอกที่มีรูปทรงสีสันและสำเสียงแปรไปเรื่อย ๆ ไม่ซ้ำ
แต่ใจคือเนื้อในที่วนเวียนเปลี่ยนแปลงอยู่ไม่ก็สภาพ
สุข ทุกข์ เจย ดี ร้าย หรือเป็นกลาง
จะมีระดับความเข้มข้น หนักเบาอย่างไร ก็ซ้าซากอยู่ในวงจำกัดเท่านั้น
ดังนั้นถ้าหมั่นมองเข้ามาที่ภายใน
ลด ๆ ความยึดถือรูปแบบภายนอก โลกที่ดูเหมือนมีสีสัน มีความน่ายึดถือ
ก็จะเปลี่ยนไปเป็นโลกที่จืดชืด น่าแหนงหนาย ไม่ชวนยึดมั่นถือมั่น
ความเคยชินที่จะส่งสายตาออกสู่โลกภายนอก แสงหาสิ่งแปลกใหม่
จะเปลี่ยนเป็นความเคยชินที่จะเข้ารู้ รักษาสภาพของใจเอาไว้
ให้อยู่ในสภาพสุกปลั่ง ละเอียดอ่อน นุ่มนวล และแยกชั้น
ไม่ผสมรวมเข้ากับของหยาบที่เข้ามากระทบกระทั่งทั้งหลาย
เสมือนดวงไฟที่ถูกกั้นลมโดยรอบไว้ด้วยเกราะแก้วดีแล้ว

หากโยงเอาพระธรรมคำสอนทั้งหมดมารวมลงที่ใจ
ของจริง มีจริง ทุกข์จริง ปรากฏจริงตรงที่รู้อยู่เดี๋ยวนี
เริ่มต้น และลงเอยการศึกษาธรรมะที่จุดนี้
เรื่องต่างๆจะง่ายขึ้นมาก

เพราะอุปกรณ์การดับทุกข์ ประชุมพร้อมอยู่แล้วในอัตภาพมนุษย์
คือธรรมชาติที่ปรากฏเป็นผู้เขียนและผู้อ่านกระพุ่มนี้เอง

ความโกรธก็เหมือนกัน

เช่นเดียวกับความฟุ้งซ่าน ความมีราคะจัด และกิเลสชนิดอื่นๆ

ใครต่อใครถามหากลเม็ดเคล็ดลับในการดับกิเลส

โดยผูกมัดไว้กับวัตถุหรือบุคคลภายนอก

กล่าวคือนึกว่าตัวกิเลสนั้นฝากไว้กับสิ่งอื่น

เช่น ไปคิดว่าเขากำลังมีความกดดันทางเศรษฐกิจ

เขาน่าจะต้องมีปัญหาทางครอบครัว ลูกและเมียกำลังเดือดร้อน

เขามีปัญญาแค่ทำตามคำสั่งผู้ใหญ่

เราต้องเคยมีเวรมีกรรมกับเขามาแต่ปางก่อนแน่ๆ ฯลฯ

เหล่านั้นเป็นอุบายทำความเข้าใจ ความเมตตาให้เกิดขึ้นก็จริง

แต่ไม่ได้เป็นอุบายเข้ามาดูที่ใจ

เข้ามาเห็นความโกรธ ความฟุ้ง ความเร่าร้อนจับไม่ติด

เมื่อไม่เห็น ไม่เข้าใจถึงใจที่เป็นอกุศล

ก็ไม่เกิดการเปรียบเทียบกับจิตที่เคยสงบ

ไม่เห็นโทษภัยของจิตที่ระส่ำระสาย

เป็นเวรเป็นกรรมกับตัวเองในปัจจุบัน

เป็นทางเดินข้างหน้าที่รอยด้วยถ่านร้อน ไม่ใช่ไผ่ไธยัน

สรุปง่ายๆ ว่าทำให้ใจให้เย็นเป็นปกติ

ให้ทาน แผ่เมตตาด้วยปัญญาเห็นเข้ามาที่จิต

ว่าจิตนี้เองหวงทุกข์ไว้ จิตนี้เองไม่รู้จักโทษภัย เพราะมัวส่งออกนอก

ต่อไปเราจะให้อภัยเป็นทาน ก็เพื่อจิตของเราเอง

มองเข้ามา และรู้สึกถึงความเย็น

ได้รางวัลอยู่กับตัวเอง เย็นอยู่กับหัวใจที่ไม่ส่งกิริยาเฟงโทษ

อยากทำโทษใคร

<http://www.larndham.net/cgi-bin/kratoo.pl/000968.htm>

ยารักษาใจ

โดย วิลาสินี

ขอบคุณภาพจาก <http://www.akatseyeview.com/>

นิทานเรื่องนี้มาจากประเทศจีน ยุคสมัยหนึ่งในอาณาจักรที่แผ่ไพศาล
จักรพรรดิส่งขุนนางออกไปดูแลสารทุกข์สุกดิบของพสกนิกร มณฑลไหนได้ขุนนางดีก็ร่ำเย็น
ตรงกันข้าม บางมณฑล สวรรค์ก็ส่งขุนนางร้ายๆ ให้หาพระเอกมาปราบ...

ฟูหวัเป็นขุนนางในราชสำนัก ออกมาปฏิบัติหน้าที่เก็บภาษีในมณฑลหนึ่งทางตอนใต้ของจีน

กิตติศัพท์ของขุนนางคนนี้เลื่องลือไปทั่วเมืองเรื่องการรีดไถประชาชน

ไม่ว่าจะเป็นการเก็บภาษีในทุกโอกาส พืชผล ไร่นา เด็ก ผู้ใหญ่ คนชรา ไม่มียกเว้น

หากไม่มีเงินชำระ ฟูหวัก็จะทำการรื้อบ้านและที่ดินและไล่เจ้าของบ้านออกจากเมืองไป

จนเป็นที่รู้กันว่า หากหามณฑลอื่นให้ไปพำนักได้ ชาวเมืองก็จะพากันอพยพออกไปในทันที

ครอบครัวหนึ่งในมณฑลนี้ มีลูกชายซึ่งส่งไปร่ำเรียนต่างแดนมานาน (พระเอกของเราคนนี้ชื่อหลี่เว่ย)

เมื่อสำเร็จการศึกษาตั้งใจจะกลับมาช่วยบิดาประกอบกิจการ เมื่อกลับมาถึงบ้าน

ก็พบผู้เป็นบิดานั่งหน้าดำคร่ำเครียด ทราบความว่ากิจการยังรุ่งเรืองดีแต่ถูกขูดรีดภาษีอย่างเหี้ยมโหด

“ไม่มีใครร้องเรียนต่อฮ่องเต้เลยหรือพ่อ”

“ไม่มีใครกล้า ขุนนางพวกนี้ประจบสอพลอจนได้ยศถาบรรดาศักดิ์

ฝ่าพระบาทไม่อาจมองเห็นความเลวของมันได้หรอก”

หลี่เว่ยฟังคำบิดาแล้วครุ่นคิด

“ต้องให้ฮ่องเต้เห็นเท่านั้นใช่ไหมพ่อ...”

หลี่เว่ยนั่งนึกแผนการอยู่กับบ้านเพียงไม่กี่วัน ฟูหวัก็เดินมาเคาะประตูหน้าบ้าน

“ได้ยินว่าเจ้าแก่นี่มีลูกชายเพิ่งกลับมาจากต่างแดน มิทราบว่าจะคิดจะประกอบกิจการใด

แต่เราจำเป็นต้องมาเก็บภาษีล่วงหน้า”

ผู้เป็นบิดากุมขมับ ด้วยลูกชายเพิ่งจะกลับมา นั่งกินนอนกินได้ไม่กี่วัน

ก็ต้องควักเนื้อจ่ายภาษีให้ขุนนางหน้าเลือดเสียแล้ว

“ข้าน้อยคิดทำการใหญ่หนึ่งประการ”

หลี่เว่ยออกมาปรากฏตัวต่อหน้าขุนนางอย่างองอาจ

“เจ้าคิดจะทำการสิ่งใด”

“ในมณฑลที่ข้าน้อยจากมา นักวิจัยในสถาบันของข้าน้อยได้ทำการเพาะไม้พิเศษ

ข้าน้อยนำติดตัวมาต้นหนึ่ง คิดจะนำมาแพร่พันธุ์ขาย”

“ต้นไม้พิเศษประการใด”

“ใบของมันพิเศษมากขอรับ หากเด็ดใบมาวางบนฝ่ามือของผู้ใด

จะทำให้คนผู้นั้นกลายเป็นมนุษย์ล่องหนได้จนกว่าใบไม้ใบนั้นจะเหี่ยว”

ด้วยความโลภมากของฟุหวั ซุนนางผู้โลภยึดเอาต้นไม้ที่กลับไปที่บ้านของตน
อ้างว่าเป็นภาวี่ล่งหน้าที่ดินจะมาเก็บ
เมื่อไปถึงบ้าน ฟุหวัจัดการปลุกต้นไม้ไว้เศษต้นนั้นรดน้ำพรุนดินจนแตกใบออกมาจำนวนหนึ่ง
ฟุหวัเด็ดใบไม้วางบนฝ่ามือแล้ววิ่งไปหาภรรยา
“เจ้าเห็นข้าไหม”
“เห็น ข้าไม่ได้ตามอด”

นางตอบอย่างงุนงง ฟุหวัไม่ละความพยายาม เด็ดใบใหม่มาถามอีกหลายครั้ง
จนภรรยาทนรำคาญไม่ไหวจึงหลับตาแล้วตอบส่งไปว่า “ไม่เห็น” ฟุหวัดีใจแทบกระโดดตัวลอย
เดินถือใบไม้เข้าไปในตลาด กระหึ่มยั่มย่อง
ด้วยความเป็นซุนนางใหญ่ ฟุหวัไม่เคยขายตามองผู้ใด เมื่อคิดว่าตนล่องหนได้
ก็ก้าวเข้าไปในร้านรวงของผู้คนโดยไม่ส่งเสียง บรรดาพ่อค้าแม่ค้าในตลาด
ธรรมดาเห็นฟุหวัมาก็หนีหน้า เมื่อเห็นเดินเข้ามาไม่บอกกล่าวก็พากันเบือนหน้า
หรือก้มหน้าหนีทำมองไม่เห็น ฟุหวัก็ยิ่งสำคัญตัวว่าตนล่องหนได้จริง
เดินไปหยิบผลไม้ก็ไม่มีใครไวยวาย (ประชาชนแอบชำเลืองมองก็คิดเพียงว่า มันจะมาไม้ไหนอีก)

ฟุหวัดีใจ เดินถือใบไม้เข้าไปในพระราชวัง ด้วยความเป็นซุนนางใหญ่

มหาดเล็กก็ปล่อยให้เข้านอกออกในได้สบาย แม้ฮ่องเต้ก็ได้สนใจว่าฟุหวัจะเดินไปทางไหน
มาตกอกตกใจกันอีกทีเมื่อฟุหวัเดินไปหยิบปืนปักผมของฮ่องเฮาแล้วเดินออกจากราชวังอย่างอารมณ์ดี
ฮ่องเต้มองตามอย่างงุนงงและทรงกริ้ว ทหารรักษาพระองค์ก็รีบเข้าไปจับตัวของฟุหวั
นำตัวไปให้ฮ่องเต้ลงโทษทันที

“พวกเจ้าเห็นข้าได้อย่างไร”

“แล้วทำไมเราจะไม่เห็นเจ้า”

ทหารเจียบแต่ฮ่องเต้โพล่ง ฟุหวัรู้สึกตัวขึ้นมาแล้วว่าตกเป็นเป้าสายตาของผู้คนทั้งห้องพระโรง

“ต้องเป็นไอ้บัณฑิตจบใหม่แน่ๆที่มาหลอกข้า ขอฮ่องเต้ได้โปรดอภัย

ข้าพระองค์โดนหลอกว่าสามารถล่องหนได้พะยะค่ะ”

ไร้ประโยชน์สำหรับคำอธิบาย เพราะเวลานี้ฮ่องเต้ได้ทอดพระเนตรเห็นแล้วว่า

ขุนนางคนนี้มีชีวิตที่แอบซ่อนไว้อย่างไร ทรงสั่งให้บริวาร
และปลดขุนนางใหญ่ออกจากตำแหน่งทันที มิโยที่พระเอกของเราจะไม่ถูกเรียกหา
แต่ไม่ใช่มาเพื่อถูกลงโทษ หลี่เว่ยได้รับตำแหน่งขุนนางแทนที่ฟู่หัว
และประชาชนก็อยู่อย่างมีความสุขในเวลาต่อมา.

.....

หมายเหตุ คนเขียนขอเฝ้าท์ (^_^)V

จบเรื่องนี้แล้ว เท่ากับจบซีรีส์
ดอกไม้ ผลไม้ และไปไม้แล้วละ
หากจำกันไม่ได้ ลองอ่านย้อนหลัง
ฉบับที่ 86 และ 87 ทางนี้นะคะ

<http://bit.ly/9vC2Nm>

เซี้นี้เอาไว้ให้คุณพ่อคุณแม่เล่าให้คุณลูกนั่งฟังได้ต้นไม้มัน
แะมาบอกเอาไว้ จะได้ไม่แปลกใจกันคะ ^__^

ฉบับหน้าจะเปลี่ยนธีมเป็นแบบไหน เชิญชวนให้มาติดตามกันนะคะ :)

ธนาคารความสุข

เราจะช่วยหลวงพ่อบราโมทย์ยังไงดี

โดย aston27

(ขอบคุณคุณแป้ว SevenDaffodils ใจดีผู้เอื้อเฟื้อภาพประกอบครับ)

ผมได้รับข้อความจากหลายๆท่าน ทั้งอีเมล โทรศัพท์ ข้อความหลังไมค์และในบล็อก บางท่านอยากรู้เรื่องเบื้องต้น เบื้องหลัง บางท่านสับสน บางท่านกังวลเป็นห่วง

ก่อนอื่นผมถือโอกาสขออภัย ที่ไม่ได้โทรกลับบางท่านที่โทรเข้ามาถือผมตอนทำงาน ส่วนหนึ่งเพราะผมลืม :P อีกส่วนเพราะผมจะเหนื่อยมากถ้าต้องอธิบายให้ฟังทีละคน

พูดให้ถูกกว่านั้น ผมเห็นว่า ไปอ่านเอาจากในประกาศของสวนสันติธรรม
จะชัดเจนและแม่นยำกว่าฟังจากปากผม เพราะผมเองก็ต้องถามคนอื่นเหมือนกัน

หรือถ้าจะถามผม ผมคงตอบไม่ได้ดีไปกว่าพี่ชายทางธรรม คือคุณดังตฤณ
อันนี้หลายท่านคงได้อ่านจาก บท บ.ก. ธรรมะใกล้ตัวฉบับล่าสุดแล้ว

บอกได้แค่ว่า ผมมาภาวนา มาเรียนกับหลวงพ่หลายปี ท่านสอนแต่สิ่งดีๆ
ท่านไม่เคยขออะไรนอกจากให้ลูกศิษย์ตั้งใจภาวนา ไม่ว่าจะในสถานการณ์ใด

ท่านสอนโยมมาหลายปี ผมสังเกตว่า ท่านไม่เคยอยากให้มีคนมาห้อมล้อม
ท่านปรารถนาเสมอว่า วันไหนไม่ต้องเจอโยม หลวงพ่มีความสุข

แต่ที่ท่านยังทนเหนื่อยสอนจนเสียงแห้งทุกวัน เพราะท่านเมตตาพวกเรา
และท่านถือว่ามีหน้าที่ทำงานรับใช้พระพุทธเจ้า ในการเผยแผ่ธรรมะ

ผมเจอท่านครั้งแรก สมัยที่ท่านเพิ่งบวชใหม่ๆ ที่สวนโพธิ์ ที่เมืองกาญจน์
ตอนนั้นยังไม่มีกระทั่งศาลาจะรับญาติโยมเป็นกิจจะลักษณะ ต้นไม้ก็ห่อหุ้มแห่ม

เรียนกับท่านตั้งแต่ยังดื้อ โง่ ร้น ขี้เกียจ ครบลักษณะลูกศิษย์ชั้นเลิศ
แต่ไปหาท่านก็ที ท่านก็ยิ้ม เมตตา สะกิด บอกเตือน สั่งสอน ทุกครั้ง

ผมใช้เวลา ๔ ปี นะครับ หลังจากเจอท่าน ถึงจะเริ่มเข้าใจว่าท่านสอนอะไร
ฉะนั้น ใครที่เพิ่งเริ่มฟังซีดี อ่านหนังสือท่านแล้วไม่เข้าใจ
จนเริ่มคิดว่าโง่เกินกว่าจะเรียน เชื่อเถอะว่าคุณไม่โง่กว่าผมหรอก

หลายๆคนจะเข้าใจว่า ผมเป็นลูกศิษย์ใกล้ชิดคนสนิทกับท่าน
อยากบอกว่า ถ้าวัดกันโดยระยะห่างทางกาย ผมยังห่างไกลคำว่าสนิทมากนัก
เพราะผมเป็นศิษย์ธรรมดา ไม่ได้เป็นกรรมการวัด ไม่ได้มีตำแหน่งอะไร

ทุกวันนี้ ผมไปวัด ผมก็ไม่ได้มีอภิสิทธิ์อะไรเหนือศิษย์คนอื่น
ยังต้องหาที่นั่งเหมือนคนอื่น ต่อคิวทานข้าวเหมือนคนอื่น
ถ้าท่านไม่เรียก ก็ไม่กล้าเข้าไปรบกวนท่าน
นานๆที ถ้าโชคดีบางทีท่านก็เมตตาเรียกไปคุยด้วยสองสามคำ

แต่ในทางจิตใจ ท่านก็ไม่ต่างอะไรจากพ่อผม
เพราะท่านสอนให้ผมเข้าใจแจ่มแจ้งว่า ธรรมชาติของพระพุทธเจ้า
มันเหมือนเปิดของคว่ำให้หงายได้อย่างไร

คราวนี้มาถึงประเด็นว่า เราจะช่วยหลวงพ่อดี้อย่างไร
ผมตอบได้ว่าเรื่องที่มีคนโจมตีท่านนะ ท่านไม่กระไรหรอกครับ จริงๆนะ
ท่านสอนเสมอ เรื่องโลกธรรม เรื่องสรรเสริญ นินทา จำได้ไหม

ท่านห่วงแต่พวกเราที่ตั้งไข่กันได้แล้ว เริ่มจับหลักภาวนาเป็นแล้ว
จะเสียอกเสียใจ ตีอกชกหัว ไม่เป็นอันภาวนา เรื่องเดียวเท่านั้น

ที่เหลือนี้ ใครจะย้ายสำนักเรียน จะเปลี่ยนอาจารย์ยังงัย ท่านก็ไม่ว่าหรอก
ศิษย์บางคนแบบพวกผมเสียอีก ที่แอบคิดว่า ถ้าเหลือคนมาเรียนน้อยๆ เราจะได้สบาย
ไม่ต้องแย่งยกมือกะคนใหม่ๆ อืออือ

ฉะนั้น ถ้าอยากช่วยหลวงพ่อดีจริงๆ อยู่หนึ่งๆครับ
ใครจะทำการอะไร ปราสาท ละเมิด ครอบอาจารย์อย่างไร
ให้เขาได้รับการของเขาตามวาระของเขาเอง เราอย่าไปผสมโรง
อย่าตื่นตูม อย่าตอบโต้ ไม่ว่าจะทำกาย วาจา ส่วนทางใจ เอาไว้ดูกันเองนะ

ส่วนของตัวหลวงพ่อ ทางวัดเขาดูแลกันได้ครับ
เรามีหน้าที่ภาวนา เป็นงานหลักของชีวิต เราก็ทำไปให้ดีที่สุด

เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา ท่านจะสร้างวัด ท่านจะทำอะไร
ไม่เคยได้ยินว่า ท่านเรียกร้องเรียไรใครที่ไหนเลย
สิ่งเดียวที่ท่านเคยขอจากผม เหมือนที่ขอจากลูกศิษย์หลายคน คือ

"ภาวนาไปเรื่อยๆ อย่าหยุดนะ"

ฉะนั้น เรามาไหว้พระสวดมนต์ทุกวัน ทำทาน ถือศีล ๕ แล้วภาวนากันนะครับ
ท่านจะได้มีกำลังใจว่า อย่างน้อยความเหน็ดเหนื่อยของท่านตลอดเวลาที่ผ่านมา
ก็ไม่ได้สูญเปล่าหรอก

ร่างกาย รู้ใจ ลงปัจจุบันตามความเป็นจริง ด้วยจิตที่ตั้งมั่น และเป็นกลางนะครับ

สัพเพเหระธรรม

สำออย

โดย กล่องไม้

ครั้งหนึ่งฉันฟังซีดีของหลวงปู่ ได้ยินท่านพูดว่า

“ผู้หญิงเวลามีประจำเดือนแล้วปวดท้องมาก ส่วนใหญ่เป็นเพราะสำออย
ยกเว้นบางคนที่เกิดปกติจริง ๆ นั่นอีกเรื่องหนึ่ง”

ฉันเองไม่ค่อยจะสำออยเวลาปวดประจำเดือน เลยนึกตามไม่ค่อยออก
แต่แล้ววันหนึ่งฉันก็มีโอกาสได้สังเกตความสำออยของตัวเอง
เป็นกรณีอื่นไม่ใช่เรื่องปวดประจำเดือนหรอกนะ

.....

ปกติฉันจะออกกำลังกายที่ฟิตเนส
เน้นไปวิ่งสลับเดินบนสายพานราว ๆ สิบนาทีถึงหนึ่งชั่วโมง
แล้วก็ไปเล่นเวทต่อนิดหน่อย

เมื่อก่อนจะวิ่งสลับเดิน คือ วิ่งสองนาที เดินหนึ่งนาที สลับกันไป แปะเซท
แล้วเดินอีก ๑๕-๒๐ นาที สัปดาห์ต่อไปให้เพิ่มเวลาวิ่งขึ้นเรื่อย ๆ
อันนี้เป็นวิธีที่ฉันได้มาจากนิตยสารสุขภาพเล่มหนึ่ง
เหมาะสำหรับคนที่สู่วรดเดียวไม่ไหวอย่างฉันดีแท้
ขึ้นบอกให้วิ่งทีละครึ่งชั่วโมงสิ ฉันคงเซย์กูดบายไปเลย

แต่ผ่านไปหลายสัปดาห์ ฉันก็ยังวิ่งอยู่ได้มากที่สุดแค่สามนาทีสลับหนึ่งนาที
ไม่ยอมวิ่งมากกว่านั้น เพราะวิ่งได้ไม่นานก็เหนื่อยละ
เมื่อย...ไม่ไหวแล้ว ไม่เอาแล้ว รู้สึกทรมานกายทรมานใจจริงๆ

วันหนึ่งฉันลองเพิ่มปริมาณการวิ่งให้ตัวเอง โดยวิ่งระยะเวลานานขึ้น
ตอนแรกตั้งไว้ว่าแค่สิบนาที ระหว่างวิ่งก็รู้สึกว้าว

“โอ๊ย..ความเมื่อยมาอีกแล้ว ทรมานจริงวู้ย ไม่วิ่งแล้วได้มัยเนี่ย”
แต่ก็กัดฟันสู้ เมื่อยก็เมื่อย ฉันจะวิ่งซะอย่าง

ก็วิ่งๆต่อไปพลางใจลอยไปคิดโน่นนี่เพลิน มารู้สึกตัวอีกที
เอ๊ะ! ไ้ที่เราว่าเมื่อยจะแยเมื่อไหร่ ก็ตอนนี้มันไม่มีความเมื่อยอยู่แล้วนี่!

ก็เลยวิ่งต่อไปอีกห้านาที แล้วก็พบว่ายังคงมีแรงวิ่งต่อได้อีก
แม้บางทีจะรู้สึกถึงความเมื่อยขึ้นมาบ้าง สุดท้ายก็วิ่งได้ต่อเนื่องเกือบครึ่งชั่วโมง
ทั้งๆที่ตอนแรกกะจะวิ่งแค่สิบนาทีต่อกัน แล้วค่อยแบ่งช่วงวิ่งสั้นๆ
เช่นสามนาที สลับเดินหนึ่งนาที

ช่วงเวลาราวหนึ่งชั่วโมงบนสายพาน
ฉันได้เห็นว่ามันก็มีช่วงเวลาที่รู้สึกเมื่อย กับไม่เมื่อยสลับกันไป
แต่จะทรมานกับความเมื่อยที่สุดก็ ตอนที่ไปสนใจความเมื่อย
แล้วเกิดสำออย ทำท่าจะไม่ไหวตามมันขึ้นมาแน่แหละ

เพราะไปคิดเพิ่มว่าเมื่อยนะ ไม่ชอบนะ
เลยยิ่งทำให้ความเมื่อยมีน้ำหนักมากขึ้นอีก
แล้วพอมันรู้สึกว่ทรมานจัง ไม่อยากวิ่งแล้ว ใจมันก็เกิดอาการดิ้นรน
อยากหนีไปจากสภาพนั้น ยิ่งทำให้รู้สึกทรมานขึ้นไปอีก
ซึ่งถ้าไม่ยอมอดทน ฉันก็คงตามใจตัวด้วยการเลิกวิ่งซะเลย
เป็นการเพาะเชื่อนิสัยไม่เอาถ่าน อะไรนิดอะไรหน่อยก็ไม่อดทนไปเสียแล้ว

แต่ที่นี้ ตอนที่ฉันเห็นความเมื่อยแล้วไม่สนใจ แค่ว่ามันเกิดความเมื่อยขึ้นมา
แล้วก็วิ่งต่อ พอใจไม่ไปสนใจความเมื่อย หรือความรู้สึกอยากเลิกวิ่ง
สักพักนึงความเมื่อยกับความรู้สึกอยากเลิกวิ่ง มันก็หายไปไหนก็ไม่รู้
เหมือนขามันก็วิ่งของมันไป เคลื่อนไหวไป ทำงานเหมือนเป็นหุ่นยนต์
มาคิดดู “เออเนอะ ขามันบอกตอนไหนล่ะว่ามันเมื่อย
จริงๆแล้วความเมื่อยมันแอบแฝงมา แล้วมันก็ไปต่างหาก”

ก็เลยรอดจากการโดนความสำออยเล่นงานไปได้อีกหนึ่งครั้ง
เพราะไม่ไปเข้าข้างมัน ไม่ไปช่วยมันโอตครวญนี่เอง

ก็เลยได้เห็นแล้วว่าความสำออย ทำให้เราทุกข์เกินกว่าความจำเป็นจริงๆ

นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมชาติ

คืน "หนาว" ของสาวสวย (ตอนจบ)

โดย ชลนิล

ฉันมองเห็นควันสีขาวลอยมารวมกันตรงหน้าประตู จากนั้นก็ปรากฏร่างของชายหญิงคู่หนึ่งขึ้นมา

“แกเป็นใคร” เจ้าของบ้านฝ่ายชายเริ่มก่อน

“คุณอย่าสนใจเลย” นายแท็กชีพูด “เอาเป็นว่าผมได้รับการให้वानให้มาชวนคุณออกจากบ้านหลังนี้”

ฉันชะงัก คำพูดของเขาทำให้ฉันนึกงงปนสงสัย

“อ้อ นี่คิดจะมาไล่พวกเราอีกล่ะสิ” ฝ่ายหญิงพูดบ้าง

“ผมไม่ได้มาไล่ แต่ลองมาคิดดูซิ พวกคุณก็ตายกันไปแล้ว บ้านหลังนี้ก็ไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับพวกคุณ จะมาหวังเหนี่ยว รังตัวเองไว้อย่างนี้ จะมีความสุขอะไร”

อีตาแท็กชี...เอ๊ย...อาจไม่ใช่ก็ได้ กำลังพยายามโน้มน้าวใจผี

“อีกอย่าง พวกคุณอยู่กันอย่างนี้ ก็สร้างความหวาดกลัวให้กับผู้คนรอบๆ ข้าง”

“เราไม่ได้ทำ...”

คะ ช่วงต่อจากนี้ ก็เป็นการพูดๆ ะหว่างผีกับคน ฝ่ายคนพยายามชักแม่น้ำสิบสายให้ผีไปผิดไปเกิด ส่วนผีก็ยืนยันบ้านคือวิญญาณของเรา...เราไม่ยอมไปไหนทั้งนั้น

ดิฉันไม่มีความสามารถจดจำคำพูดอันยืดยาวนี้ได้ เอาเป็นว่า ละไว้ในฐานที่เข้าใจแล้วกัน (ใครไม่เข้าใจก็ช่วยไม่ได้) พวกคุณคงอยากรู้ผลสรุปมากกว่า ว่ามันจะลงเอยอย่างไร...

ไ้อการที่ต้องมายืนดูผีกับคนเถียงกันนานขนาดนี้ ทำให้ความหวาดเกรงภูตผีปีศาจจางๆ ไป จนฉันกล้าเดินด้อมๆ ไปแถวหน้าประตูบ้าน ไม่สนใจผีผู้ใหญ่สองตน และหนึ่งคนรูปหล่อ ที่ความเป็นมาแปลกๆ อีกคนนั้น

สายตาดันมองเจ้าหนูน้อยที่เล่นลูกบอลอย่างเหงาหงอย ดูแคงเปื่อกับการกระทำที่ไม่เข้าท่าของพ่อแม่และคนแปลกหน้าเต็มที...ความบ้าหรือความสงสารก็ไม่รู้ ทำให้ฉันแอบก๊วกมือเรียกเจ้าหนูนั่นมา

ไม่นาน ดวงหน้าแป้นแล่น และรอยยิ้มไร้เดียงสาก็มาอยู่ใกล้ๆ ฉัน ดูแล้วก็ไม่ต่างจากเด็กธรรมดาคนหนึ่ง

“น้องเหงามากมัยจ๊ะ” ฉันเอ่ยถาม (ตามสูตรนางงามเช่นเคย)

“เหงาสีคับ” เจ้าตัวน้อยตอบทันที

“แล้วทำไมไม่ออกมาล่ะจ๊ะ” ฉันสงสัย

“พ่อกับแม่ไม่ยอมคับ พ่อบอกว่า บ้านหลังนี้พ่อผ่อนมาตังสิบปี พ่อเศรษฐกิจทรุด ไม่มีเงิน เขาก็จะมายึดไป พ่อว่ายังไงก็ไม่ยอมออกจากบ้านนี้เด็ดขาด”

“ก็เลยตายเฝ้าบ้านไปเลยนั่นแหละ” ฉันอดเหินแหมะไม่ได้

“แล้วมีใครมาชวนให้ออกจากบ้าน เหมือนอีตาผู้ชายคนนี่มัยจ๊ะ” ฉันถามต่อ

“ก็มีคุณลุงยมทูตตามไปสองสามครั้งคับ แต่พ่อแม่ไม่ยอมทำเดี่ยว จนคุณลุงท่านว่า...พวกแกมันโมโหะจริต แรงเหลือเกินหลงมันอยู่ได้กับอีแค่อีจู่ แค่มักองเดี่ยว อย่างนี้บุญกุศลที่สร้างไว้ จะได้ไปเกิดในที่ดีๆ ก็ยังส่งผลไม่ได้...”

“แล้วคุณลุงยมทูตท่านไม่ได้ใช้กำลัง บังคับให้ครอบครัวน้องออกจากบ้านหรือจ๊ะ” ฉันสงสัย

“ไม่ครับ เห็นคุณลุงแสบๆ ตอนเดินออกไปทุกทีว่า...”กรรม” จะจุตลากให้ไป ก็ไม่มีประโยชน์...”

“ถ้าออกไปได้ น้องอยากทำอะไรจ๊ะ” ฉันถาม

“อยากไปโรงเรียนคับ ผมคิดถึงเพื่อน คิดถึงสนามเด็กเล่น ผมไม่ได้เล่นบอลกับไอ้ป๊อก ไอ้ปู้ตั้งนานแล้ว คิดถึงพวกมันจะตาย”

ฉันอึ้ง...ไม่รู้จะพูดอย่างไรดี

“เมื่อก่อนนะพี่ ผมได้เล่นบอลกับเพื่อนๆ ทุกวันเลย สนุกจะตาย แต่เดี๋ยวนี้ต้องเล่นคนเดียว จะชวนใครมาเล่นด้วยเขาก็กลัวผมกันหมด จะออกไปหาเพื่อนๆ หาคุณครูก็ไม่ได้”

“น้องอยากออกจากบ้านจริงๆ หรือจ๊ะ” ฉันถาม

“จริงสิคับ เล่นอยู่ในบ้านคนเดียวผมเบื่อจะตาย...พี่สาวคนสวยช่วยผมได้มั๊ยคับ” ได้ยินอย่างนี้...ฉันจะทำอย่างไร?

คะ...ไม่รู้ว้าผีบ้า หรือวิญญาณสาวสวยที่ไหนเข้าสิงฉัน ดันร่างฉันให้ลุกขึ้น ยืนเต็มร่าง จิกหัวแม่เท้าเล็กน้อย พอให้ดูดีมีมาดนางแบบก่อนจะตัดสินใจ ก้าวฉับๆ เข้าไปยืนตรงกลาง ระหว่างคนกับผี

“ขอโทษทีเถอะ” สองฝ่ายจะพูดอะไรบ้างฉันก็เหลือจะใส่ใจ เอาเป็นว่าฉันทะเลาะกลางปล้องเอาดี๊อๆ เลย

“ฉันไม่รู้ว่าคุณจะเถียงกันไปทำไม” ฉันสบตาคน แล้วหันไปมองหน้าผี เห็นว่าอึ้งๆ งงๆ ทั้งคู่ ฉันเลยลุยต่อ

“คุณอยากอยู่บ้านหลังนี้มากใช่ไหม” ฉันเกือบยืนเท้าเอว แต่นึกได้ว่าเป็นท่าของตัวอิจฉา เลยเปลี่ยนเป็นยืนไขว้ขา โปสท่านางแบบแทน “ก็ดีแล้ว...ฉันได้ข่าวว่า เขาจะสร้างทางด่วนชั้นที่ยี่สิบสี่ผ่านซอยนี้ บ้านคุณมีสิทธิ์ติดทางแน่ต่อไปพอเขาสร้างบ้านคุณออก พวกคุณจะได้ไปเป็นผีเฝ้าทาง คอยเก็บเงินค่าทางด่วนกะดึกสบายใจเฉิบเลย”

“กูไม่ยอมให้ใครมารื้อบ้านหรอก” ผีผู้ชายขึ้นเสียง

“เฮอะ...คุณไม่ยอมแล้วจะทำอะไรได้” ฉันลอยหน้าพูด “ตายเป็นผีอย่างนี้ พอฟ้าสว่าง แดดแจ้ ๆ คนเขาก็เลิกกลัวคุณแล้ว”

“นี่ เธอเป็นใครกันนะ” ผีภรรยาช่วยสามีเถียง “เมืองไทยเป็นหนี้ท่วมหัวอย่างนี้ จะเอาเงินที่ไหนมาสร้างทางด่วนอีก”

แน่ะ...ดิฉันดันเจอผีที่ติดตามข่าวสารบ้านเมืองยุค IMF เสียอีก

“อ้าว ก็ได้...สมมุติว่าไม่มีคนมารื้อบ้านคุณ แต่คุณจะเฝ้าบ้านหลังนี้ได้สักกี่ปี...สิบ...หรือยี่สิบปี...บ้านไม้ทั้งหลังอย่างนี้พอไม่มีคนอยู่ ก็เสร็จนางพญาปลวกทุกราย ไม่กี่ปีก็เหลือแค่กองดินกับจอมปลวก”

คราวนี้สองผีอึ้ง คงไม่ถึงกับถูกชกจู๋ใจ แต่ยังหาทางเถียงไม่ออก

นายแท็กซีเดินมายืนข้างฉัน นำแปลกที่ใจฉันอบอุ่นขึ้นมาทันที...จะว่าไป ถึงให้บ้าแค่ไหน ฉันก็กลัวผีอยู่ดีนั่นแหละ

“คราวนี้ ฉันขอถามคุณคำเดียว” ฉันจ้องสองผีเขม็ง “พวกคุณทำอะไรเคยคิดถึงใจลูกคุณบ้างไหม...เคยถามแกหรือเปล่าว่า ว่าลูกอยากได้อะไร? หรือว่าพวกคุณคิดแค่ว่า ตัวเองทำถูก คิดถูกอยู่คนเดียว ลูกจะยังงี้ก็ได้...เด็กไม่มีความคิดอะไร ไม่ต้องใส่ใจก็ได้...” เอ้อ...ว่าจะถามแค่คำเดียว ไหงพูดได้ยืดยาวขนาดนี้ก็ไม่รู้

ผีสองผัวเมียยืนมองหน้ากัน ส่วนเจ้าตัวเล็กเดินเข้ามาระหว่างกลางไขปลายนิ้วเกี่ยวมือพ่อและแม่เอาไว้ กระแสใจโยงไปถึงกัน โดยที่คนภายนอกไม่อาจหยั่งรู้

ฉันยิ้ม...อยากจะทำทำซึ้งๆ แต่ดันทำไม่ออก

“เออละ เออละ...ให้ฉันพูดมากกว่านี้ก็ไม่มีประโยชน์ เดี่ยวฉันจะเดินผ่านหน้าบ้านพวกคุณไม่ได้”

ฉันถอนใจ นายแท็กซี่กัมศิระและยิ้มให้...

ฟ้าที่อึมครึม หมู่เมฆหนาค่อยๆ คลายตัวออกทีละชั้น มองเห็นฟ้าแจ่ม จันทร์กระจ่าง ดาวกะพริบพราย แสงไฟซอยเปลี่ยว บ้านร้าง...แล้วก็...สาวสวย...

บ้านหลังนั้นยังอยู่ท่ามกลางความมืด ทว่า...บรรยากาศอันน่าขนพองสยองเล็กๆ ได้หายไปแล้ว...

แท็กซี่รูปหล่อยังยืนอยู่ตรงหน้าฉัน

“คุณเป็นใคร” ฉันออกปากถามเขาเป็นคำแรก

“ใกล้ถึงบ้านคุณแล้วใช่ไหมครับ” เขาเลี้ยวเสมองไปทางท้ายซอย “เราเดินไปคุยไปก็ได้”

ฉันยอมทำตาม

ในซอยยังไม่มีผู้คนเช่นเคย ขนาดหมายังหาวนอน ชี๊เกียจเห่า ช่างเป็นเวลาอโคจรจริงๆ

ระหว่างเดินไปเรื่อยๆ เขายื่นนามบัตรให้ฉัน

“นายสุรัช...” ฉันแก้มอ่านดังๆ “พนักงานวิเคราะห์ข้อมูล บริษัทไฟแนนซ์”

“เฮ้ย” เขาอุทาน “ขอโทษที่ ผมหยิบผิด”

“ไอ้บริษัทนี้มันเพิ่งโดนปิดนี่” ฉันจำได้

“เหอะ...อย่าพูดถึงมันเลย” ท่าทางเขายากจะลืม ขณะยื่นนามบัตรอีกใบมาให้

“สุรัช...ยมทูตฝึกหัด”

ฉันมองหน้าเขาอย่างงงๆ...อย่าบอกนะว่า ผู้ชายรูปหล่อขนาดนี้กลายเป็นผีไปแล้ว

“นี่คุณ...แค่ไฟแนนซ์ถูกปิด ตกลงงาน ก็ต้องฆ่าตัวตาย กลายเป็นยมทูตเขียวเหรอ” ฉันพอเดาเรื่องได้

“อะไร...ผมยังไม่ตายสักหน่อย” เขาโวยพลางหัวเราะ “ตกลงงาน ผมก็มาขับแท็กซี่ แล้วเผอิญคืนหนึ่งรับ

ผู้โดยสารแปลกๆ มา...เราคุยกันถูกคอ แกเลยชวนผมทำงานด้วย ผมกำลังเคือง เลยรับปากส่งๆ ไป...ใครจะไปรู้ว่าแกเป็นยมทูตตัวจริง”

“อ้าว” ฉันพูดอะไรไม่ออก

“แรกๆ ที่ช่วยงานแก ผมก็กลัวๆ ผีอยู่เหมือนกัน แต่ทำไปทำมาก็สนุกดี คิดเสียว่าพอตายไปเราก็เป็นผีเหมือนกันจะไปกลัวอะไร”

เขาพูดเหมือนง่ายแฮะ...เดินๆ คุยกับเขาก็สนุกดี ชักอยากยืดเวลาออกไปสักชั่วโมง แต่เผอิญว่าถึงบ้านเสียก่อน

ฉันหยุดยืนหน้าประตู หันมาขอบคุณเขา

“ขอบคุณที่มาส่ง” พูดไปตามมารยาทนั่นแหละ ใจจริงกำลังคิดแผนถ่วงเวลาเอาไว้ “คุณว่าครอบครัวผีตะกี้เขาจะยอมออกจากบ้านมั๊ย”

ที่สุดก็หาเรื่องพูดจนได้

เขาพยักหน้า

“ผมเชื่อว่า ที่คุณพูดคงทำให้พวกเขาได้คิดอะไรบ้าง แต่ก็อย่างที่คุณเห็น เขาผูกพันกับบ้านหลังนั้นมาก ต้องใช้เวลาสักหน่อย ขนาดนายผมมาตามไปตั้งสองสามครั้ง พวกเขายังดื้อ ไม่ยอมไปเลย”

“นายผมนี่หมายถึง ยมทูตตัวจริงหรือ” ฉันไม่น่าสงสัยเลย...

“ก็ใช่สิ คุณยังเคยเจอแกเลย ตอนเราเดินสวนกันกลางซอยไง”

เขาพูดเหมือนเรื่องธรรมดา แต่ฉันต้องอาศัยประตูหน้าบ้านเป็นที่พึ่งหลัง ไม่งั้นล้มทั้งยืนแน่

“ถ้าฉันผู้หญิงที่เดินตามก็เป็นผีนะสิ”

“ครับ เธอหัก เลยผูกคอตาย ชอบมายืนร้องไห้หน้าบ้าน...คุณยังโชคดีที่ไม่เคยเจอ แต่คนในซอยนี้เจอกันหลายคนแล้ว”

ฉันยิ้มแห้งๆ หันหลังจะเปิดประตูเข้าบ้าน...แต่โหงวประตูปะตูไม่เจอหัว...

“เชิญครับ” เขาเปิดประตูบานเล็กให้ฉัน

ฉันมองหน้าเขา...ถึงเวลานี้คงต้องจากกันจริงๆ แล้ว

“เอ้อ...คุณว่าในซอยนี้ยังมีบ้านผีสิงอีกไหม” ไม่รู้ผีที่ไหนจะปากให้ฉันหาเรื่องพูดจนได้

“ไม่รู้สิครับ” เขาตอบ “น่ายมยังไม่ได้ออกผม”

“ถ้ายังมีอีกแล้วตอนฉันกลับดึกๆ จะทำยังไงดีล่ะ” ฉันเสียงอ่อย

“เอ...ตะกั๊มก็เห็นคุณทำทางเก่งออก” เขายิ้ม

“ผิ้วเข้าสิงนะสิ” ฉันกระพืดกระพืดเข้าบ้าน นึกโมโหเขา ที่อุตส่าห์เปิดทาง ทอดสะพานให้แบบนี้แล้วยังกลับไม่สนใจ

“เดี๋ยวล่ะ” เขาเรียก ฉันหันกลับ “ในนามบัตรผมมีเบอร์โทรศัพท์ ถ้าคืนไหนคุณกลับดึก เชิญเรียกใช้บริการได้เลย”

ฉันแอบยิ้มแต่แก้มว่างพอร์ม

“ฮือ...แล้วจะพิจารณาดู”

“อ้อ...คุณยังไม่ได้ออกชื่อให้ผมรู้เลย เดี่ยวเจอกันคราวหน้าจะเรียกไม่ถูก”

ฉันกลืนน้ำลายเอือกใหญ่ ใจจริงอยากหาชื่อเก๋ๆ เป็นฝรั่งเสียหน่อยบอกกับเขา แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจบอกชื่อจริง

“...สมศรี...” ฉันตอบเร็วๆ และทันมองเห็นอาการกลืนหัวเราะของเขา

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ” เขาก็มึนชะพร้อมทั้งจากไปอย่างปลอดโปร่ง

ตัวฉันเองก็เพิ่งนึกได้ว่า...ง่วงแทบตายแล้ว...

ถึงบรรทัดนี้ จะว่าเรื่องมันจบก็ได้ แต่ขอแถมอีกหน่อยเผื่อใครอยากรู้เรื่องระหว่างฉันกับอีตาแท็กซีชื่อเหมือนนักร้องลูกทุ่งคนนั้น

ก็...ด้วยความเป็นกุลสตรี ประกอบกับการวางพอร์มมากไปหน่อย ฉันเลยทำนามบัตรของเขาหาย ทำให้ไม่สามารถติดต่อเขาได้ จนเวลาผ่านไปเป็นเดือน ที่ซอยบ้านฉันก็เป็นอย่างที่เคยเป็น เพียงแต่ฉันพยายามรับฟังเรื่องราวรอบบ้านมากขึ้น...

แรกๆ ยังมีผู้คนพบเห็นเด็กผู้ชายมาเล่นลูกบอลกลางสนามตอนตีสองอยู่เรื่อยๆ แต่พักหลังๆ เรื่องก็ซาลง ธนาคารได้ขายทอดตลาดบ้านหลังนั้นออกไป มีครอบครัวใหม่มาซื้อบ้านหลังนี้โดยไม่รู้ประวัติ แต่ฉันก็เห็นพวกเขาอยู่กันอย่างราบรื่นดีไม่มีวิวาททะเลาะจากภูตผิตนใด

ครอบครัวผิ้วย้ายสำมะโนครัวกันเรียบร้อยแล้วกรรม...

และวันครบรอบสิ้นเดือนก็มาถึง ฉันทำงานเลยเที่ยงคืนเช่นเคย แถมยังช่วยซ้ำที่ไม่มีใครว่างพอไปส่งสาว บอบบางเช่นฉัน...ด้วยทิวามะของลูกผู้ดี ฉันจึงลากสังขารมายังป้ายรถเมล์ หวังไปหาแท็กซี่หล่อๆ สักคน

ที่นั่นมีเพียงรถแท็กซี่ดับไฟจอดอยู่คันเดียว ส่วนคนขับมัวแต่นั่งอ่านหนังสือพิมพ์ไม่สนใจโลกภายนอก

“ไปชอยจำปาไหมครับ” นาน...จู่ๆ เขาก็เงยหน้าขึ้นถามยังกับรู้ว่ามีคนมา

ฉันสะกิดกลั่นความดีใจ วางฟอร์มสุดฤทธิ์

“ไปสิ...แต่ชอยนั้นผิดนะ จะคิดค่าเดินไปส่งเท่าไร”

“ขอเป็นเบอร์โทรศัพท์แล้วกัน ที่หน้าบ้านคุณนะ มีผู้ชายตัวโตๆ หนวดเพิ่มชอบนั่งทำหน้าดุอยู่เป็นประจำ ผมเลยได้แต่เดินผ่าน ไม่กล้าแหยมเข้าไปสักที”

“นั่นพ่อฉันยะ อยู่ต่างจังหวัด นานๆ จะเข้ากรุงเทพฯสักที ไม่ได้อยู่ประจำสักหน่อย” ฉันรีบพูด กลัวเขาเข้าใจผิด

“เธอ...ผมนี้กว่าผีเจ้าที่ น่ากลัวกว่านายมอีก”

ฉันหัวเราะ นึกอยากฟาดเขาสักผัวะ แต่มันก็ผิดจริตสาวงาม...เอาเถอะ ถือว่านี่เป็นการเริ่มต้นระหว่างเราแล้วกัน ส่วนการเดินทางต่อไปจะเป็นอย่างไร...ขอให้วันเวลาเป็นผู้บันทึกดีกว่า...

คืน "หนาว" ของสาวสวย เป็นเรื่องสั้นที่ได้รับการรวมเล่มในหนังสือรวมเรื่องสั้นเร้นลับ “ลางมายา” โดย ชลนิล

๓๓๓ คณะทำงาน

ที่ปรึกษานิตยสาร และผู้จัดประกาย: ศรีนัย ไม่ตรีเวช

จากใจ บ.ก. ไกลตัว

Head: เยาวลักษณ์ เกิดปราโมทย์

ทีมงาน ๑: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

คอลัมน์ ธรรมะจากพระผู้รู้

Head: ชรินทร์ อารีหนู

ทีมงาน ๑: ปิยมงคล โชติกเสถียร

ทีมงาน ๒: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๓: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๔: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๕: วรางคณา บุตรดี

คอลัมน์ ก่อนเกิดเป็นดังตฤณ

Head: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๑: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๒: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

ทีมงาน ๓: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๔: เกสรา เต็มสินวาณิช

คอลัมน์ โหรา (ไม่) คาใจ

Head: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๑: ปิยมงคล โชติกเสถียร

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

ทีมงาน ๔: กิษรา รัตนกริต

คอลัมน์ สัพเพเหระธรรม

Head: ชนินท์ อารีหนู

ทีมงาน ๑: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๒: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

คอลัมน์ รูปชวนคิด

Head: รวิษฎา ดวงมณี

ทีมงาน ๑: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๒: สารินี สาณะเสน

ทีมงาน ๓: สุจินต์ อธิพงศ์เมธี

ทีมงาน ๔: จิรณัทย์ วิมุตติสุข

ทีมงาน ๕: ชโนภา อมรเวชรัตน์

ทีมงาน ๖: ตรัง สุวรรณศิลป์

คอลัมน์ คำคมชวนคิด และ กวีธรรม

Head: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๑: ปรียาภรณ์ เจริญบุตร

ทีมงาน ๒: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๓: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

ทีมงาน ๔: สิทธินันท์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๕: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

คอลัมน์ ของฝากจากหมอ

Head: พริม ท้าววงศ์

ทีมงาน ๑: สิทธินันท์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: วรางคณา บุตรดี

ทีมงาน ๔: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๕: นิธิชัย ตั้งประเสริฐ

คอลัมน์ เรื่องสั้นอิงธรรมะ

Head: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ที่ปรึกษาคอลัมน์: สุปราณี วง

ทีมงาน ๑: กิษรา รัตนภักดิ์

ทีมงาน ๒: ปรียาภรณ์ เจริญบุตร

ทีมงาน ๓: ญัฐธีรา ปนิตานเต

ทีมงาน ๔: ญัฐพร สกุลอุทัยศักดิ์

ทีมงาน ๕: วิบุรณศักดิ์ ใจภักดี

คอลัมน์ ธรรมะจากคนสู้กิเลส

Head: ญัฐธีรา ปนิตานเต

ทีมงาน ๑: มยุรฉัตร พงษ์ผาตินันท์

ทีมงาน ๒: วิบุรณศักดิ์ ใจภักดี

คอลัมน์ พาเที่ยว เอื้อยธรรม

Head: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๑: พรหม ท้าววงศ์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: อัจฉนา ผลานุวัตร

ทีมงาน ๔: สาริณี สาณะเสน

ทีมงาน ๕: สาโรช วิเศษนิมิตชัย

ทีมงาน ๖: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

ทีมงาน ๗: สุนิสา ปัญจมะวัต

ทีมงาน ๘: บุรินทร์ เจริญผล

คอลัมน์ แง่คิดจากหนัง

Head: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๑: พรหม ท้าววงศ์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ
ทีมงาน ๓: อัจฉนา ผลานวัตร
ทีมงาน ๔: สารีณี สาณะเสน
ทีมงาน ๕: สาโรช วิเศษนิมิตชัย
ทีมงาน ๖: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์
ทีมงาน ๗: สุนิสา ปัญจมะวัต
ทีมงาน ๘: บุรินทร์ เจริญผล
ทีมงาน ๙: ธงชัย วรฤศโสภณ

คอลัมน์ ธรรมะกับไลฟ์สไตล์

Head: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๑: ศิราภรณ์ อภิรัฐ
ทีมงาน ๒: ศศิธร ศิวนันทาภรณ์
ทีมงาน ๓: สุกินต์ อธิพงศ์เมธี

ทีมจัดทำนิตยสารฉบับไฟล์เสียง

พิมลจิตต์ ธรรมสารสุนทร
พงศ์เพชร อมรสิทธิ์
อนุสรณ์ ตรีโสภา
ศิราภรณ์ อภิรัฐ
ปรียาภรณ์ เจริญบุตร
เมธี ตั้งตรงจิตร
สมกมล ประภาสโกศลกุล
วรรณรัตน์ พระรักษา
จิรณัทย์วิมุตติสุข
พัฒนเดช กอวัฒนา
ชโนภา อมรเวชรัตน์
ตรัง สุวรรณศิลป์
เบญจพร บุญชยาอนันต์
สุนิสา ปัญจมะวัต
ภัทราวดี จันท์เหล่าหลวง

วิรัชรอง ทัพพะรังสี
บุรินทร์ เจริญผล
คัมภีร์ คงวัน
พีรยสทธิ์ อุบลวัตร
จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ
พราวพรรณราย มัลลิกะมัลย์ ทองเลี่ยมนาค
อานันตพร จินดา
วรสิริ จันทร์กระจ่าง
กฤตานน กุลจิตติสุธีพร

ทีมรูปเล่มฉบับ PDF

Head: บุญยศศักดิ์ ชีรวงศ์กิจ
ทีมงาน ๑: เกียรติภูมิ จารุเสน

ทีมรูปเล่มฉบับ MS Word

Head: ชัญญา พันธจารุณี
ทีมงาน ๑: พีรยสทธิ์ อุบลวัตร
ทีมงาน ๒: โสภิต ตันยานนท์

ทีมจัดทำภาพปกนิตยสาร

Head: กวิน จัตรานนท์

ทีมงานข่าว

ศดานัน จารุพูนผล
อลิสา จัตรานนท์
อาบทิพย์ ชีรวงศ์กิจ
กนกเรขา กฤษฏารักษ์
และทีมงานอาสาท่านอื่น ๆ อีกจำนวนมาก